

stem. Ved så omfattende indgreb i vor lovgivning plejer vi ellers at lade en kommission eller et særligt udvalg kulegrave såvel tilsigtede som evt. uheldige konsekvenser, inden lovmaskinen skal sættes i gang.

Dansk Handicap Forbund's kongres i oktober stillede derfor krav om en ny førtidspensions-kommission, – et krav som socialministeren ikke fandt det umagen værd at lytte til, hun fremsatte i stedet den 7. november det lovforslag, hun havde lovet Kommunernes Landsforening – hen over hovedet på brugerne og en række protesterende sagkyndige.

Takket være folketingsvalget er der nu mulighed for, at folketingskandidaterne forholder sig konkret til, hvor stor en magt kommunerne skal have over fordelingerne af førtidspensioner. Der er også tid til at få drøftet, om det er en kommende EF-harmonisering, der er en skjult bagtanke med at kommunalisere og samtidig forringe svært handicappedes rettigheder: sagerne flyttes væk fra sagkyndige instanser, ankemulighederne reduceres, og man har forestillet sig besparelser i milliardklassen. Bl.a. har det været fremme i debatten, at nye pensionister ikke længere skal kunne tildeles højeste førtidspension, men kun mellemste!

Finanslovforslagets besparelse – 269 mio. kr. på førtidspensionerne – var kun et »varsels-skud«. Ifølge planen ville man nå op på mere end 2 mia. kr. i løbet af 7 år. Da førtidspensionerne hidtil har været betalt 100 pct. af staten – med fuld tilslutning af Folketingets medlemmer – håber DHF på en ny politisk stil efter valget. På vegne af vore svært handicappede medlemmer er vi nemlig alvorligt bekymrede over, at kupagtige aftaler mellem regeringen og KL har tilsidesat sædvanlige demokratiske meto-

der – herunder brugerindflydelse – i sociallovgivningen.

Skal handicappede igen isoleres?

Vi risikerer, at retssikkerheden bliver erstattet med en snæversynet økonomistyring i de mange små og mindre kommuner, hvis en aftale mellem regeringen og Kommunernes Landsforening af 27/9 om udlægning af sager om invalidebil udmøntes i lovform. – I Dansk Handicap Forbund er vi rystede over den usaglige aftale, fordi vi ved, at de allerfleste kommuner aldrig kan blive kvalificerede til at dømme retfærdigt, når det f.eks. er vigtigere at holde et presset budget, end at tilkende en bil til en handicappet, der opfylder kriterierne for et sådant hjælpemiddel.

Sagsområdet er efter DHF's erfaringer alt for følsomt til, at afgørelserne skal træffes så tæt på den handicappede. Forbundet stiller derfor krav om, at sagerne bliver i de amtslige revalideringsnævn, og hvis nævnene ulukkeligvis skulle blive nedlagt, så mener vi, at andre regionale eller et centralt organ må overtage bilsagerne.

Økonomistyring kender vi allerede i en del kommuner, som holder budgettet til invalidebiler ned på et minimum – mindre end behovet. – Forbundet har også eksempler på kommuner, der altid har indstillet til afslag, når en svært handicappet skulle have bilen udskiftet, selv om nævnet hver gang har givet den handicappede medhold i retten til bilstøtten.

DHF's frygt går især på, at handicappede igen skal risikere at blive isoleret i deres boliger på grund af manglende hjælpemidler til befording, og Forbundet vil derfor afkræve valgets kandidater et løfte om, at de ikke medvirker til den aftalte kommunalisering af bilsagerne.